30 EYLÜL ÇARŞAMBA
SAYI: 2020/38 No:681
5 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

Erdoğan'ın açılışını yaptığı fabrikaların büyük bölümünün zaten daha önceden açıldığı ortaya çıktı.

Eskisi kadar çok bilgisayar oyunu oynayamıyorum, üzerime ateş açılmasını eskisi kadar olgunlukla karşılayamıyorum. Tek bir insanın üzerine bu kadar çok el bombası atılır mı? Gerçekten bütün olanların sorumlusu ben miyim? Anlamıyorum, alınganlık yapıyorum. Alınganlık çağı başladı. Otuz beş yaşından sonra başlıyor anladığım kadarıyla alınganlık çağı. Mide bölgesine yerleşmiş bir şerit tenya gibi insanın içinde kıpır kıpır küçük danslar etmeye başlıyor. Şu figürlere, şu zahmetsiz fakat zarif kalça hareketlerine bir bakın. "O dedi / Öyle dedi / Ne kastetti? / Onu öyle derken..." şarkısını belli belirsiz mırıldanarak. Bazı insan otuz beş yaşına daha erken, bazı insan ise daha geç giriyor. Ben tam gününde girdim otuz beş yaşıma. O günden beri söylenen, yapılan, ima edilen her şeyi elimde sıkı sıkı tutuyorum, avuçlarımın içinde iyice ısıtıyorum, avucumun teriyle ıslanıp şekli bozulana, tanınmaz hale gelene kadar bırakmıyorum. Fakat bu çok büyük bir manyaklık. Daha geçen gün yavrumu parkta sallarken trans halinde kafamın içinde birilerinin bir yerlerde söylediği bir şeyi evirip çevirip alınganlık ediyordum. Çocuk sallarken yapılabilecek en iyi aktivitelerden biri herhalde. Çocuk parkında salıncakları sallayan anne babalara, ananelere dedelere, bakıcılara bir bakın. Kimse yüzünde "yavrumun büyümesine tanıklık ediyorum" sevinciyle sallamıyor salıncağı. Salıncağın ardındaki itici güç tamamen günün bu saati için saklanmış yakıcı duygulardır. Bakışlar sabitleniyor, dudaklar büzüşüyor, salıncak gittikçe daha da hızlanıyor.

Baya bir hızlanmıştım ki prenses elbiseli bir kız çocuğu yanımızdaki boş salıncağı bir yandan sallayıp bir yandan "let it goooooooo" diye bağırarak şarkı söylemeye başladı. Yani "bırak gitsin, bu kadar kafana takmaya değecek bir şey olduğunu zannetmiyorum" diyor. Hissetmiş gibi. "Allah allah" dedim, güldüm. Şarkının frozen yani karlar prensesi elsa'nın şarkısı olduğunu, boş salıncağı sallayan kızın da doğum günü partisinden gelen bir prenses Elsa olduğunu bilecek kadar vakit geçirdim bu dünya üzerinde. Bebeğim meslek olarak çocuk atölyesi yürütüyor, atölyede doğum günleri oluyor, gün geliyor atölyede sekiz dokuz Karlar Prensesi Elsa birbirlerine çarpa çarpa koşturuyor. Elsa'ya yabancı değilim. Bütün çocuklar Elsa, pasta da Elsa şeklinde. İtiraf etmek istemeyeceğim kadar çok Elsa kestim bu güne kadar. Elsa'nın kafasını bir kenara ayırıyorum, çünkü üzücü bir görüntü, çocuklara Elsa'nın eteğinden kestiğim parçaları servis ediyorum. Zaten en etli kısmı eteği, pasta çıkarsa oradan çıkıyor, kolları falan şeker hamurundan, kimseyi memnun etmez, hoş da olmaz. Bazen çok yorgunsam kimse görmeden kollardan birini yiyorum. Karlar Prensesi Elsa'nın kolundan aldığım şeker benim Karlar Prensesi Elsa temalı doğum gününe devam edebilmemi sağlıyor.

Yine de hazırlıksız yakalandım parkta prenses kıyafetiyle "let it gooo" diye bağıran kız çocuğuna. Ateşli alınganlık uykumdan uyandırmaya ancak prensesin gücü yetti. "Doğru lan" dedim, "ne düşünüyorum ben böyle?". Ben oynamasam o oyunu, oyunun içindeki akılsız düşmanlar ne yapacaklar ki? Tavuk gibi dolaşacaklar mı oyunun içinde? Yeni bulduğum bir anlayışın sevinciyle oğluşumu salıncaktan kaldırdım, kaydıraktan kaydırmaya götürdüm. Salıncak hevesi geçmemiş henüz çocuğun, durup dururken büyük hareketler yaptım, "eh! eh! eh!" diye bağıra bağıra salıncağı gösterdi, yine salıncağa oturduk.

UYKUSUZ

Kültür Bakanlığı'nın salgından olumsuz etkilenen özel tiyatrolara yapacağı 12 milyon TL'lik yardımdan yararlanan 198 kurum arasında akaryakıt, gıda, inşaat gibi sektörlerden şirketler de yer alıyor.

Antalya'nın Korkuteli ilçesinde, AKP Gençlik Kolları Başkanı'nın düğününde salgın önlemlerine uyulmasını isteyerek düğünün bitirilmesi gerektiğini söyleyen polis memuru sürüldü. Düğüne katılan AKP İlçe Başkanı ve ailesi koronavirüse yakalandı.

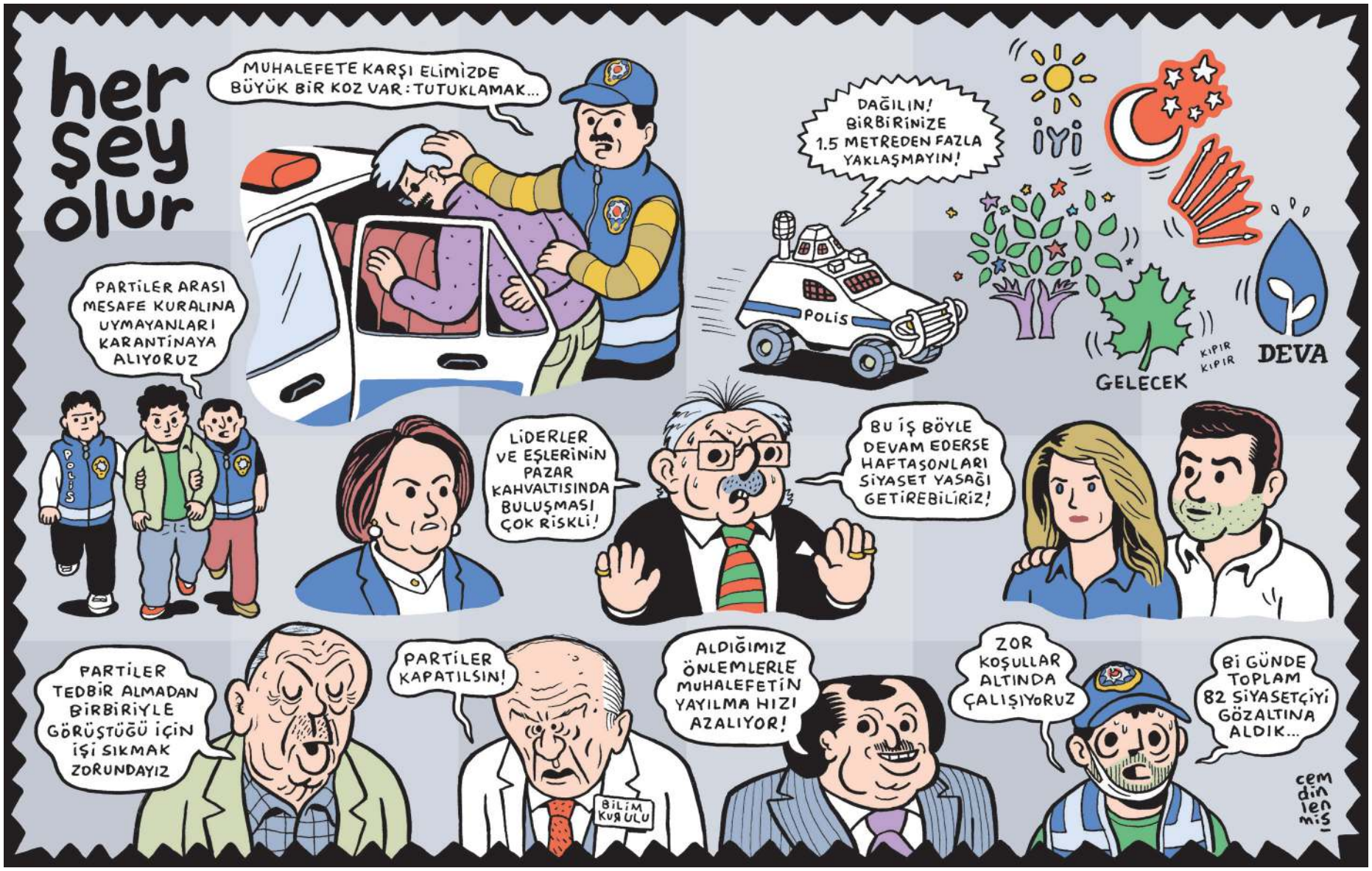

Diyanet İşleri Başkanlığı 5 bin sözleşmeli personel alınacağını duyurdu.

Halk TV, RTÜK kararıyla 5 gün kapatıldı.

Ne yapmalı?

Usta müzisyenlerimizi, küçücük kız çocuklarımızı, gencecik kızlarımızı öldürüyorlar.
Ve biz hiçbir şey yapamıyoruz.

Ama kazaen, ama sorumsuzca ve saygısızca otomobil kullanırken öldürüyorlar. Belediye arazözleri delilleri silip süpürüyor, soruşturmaların açılıp kapanma hızı Usain Bolt'la yarışıyor ve hemen hepimiz, oturduğumuz yerden "hiçbir şey olmadı dediler ama kesinlikle bir şeyler oldu," diyoruz.

Normalde park etmiş otomobilimizde otururken bile karıştığımız kazada sekizde bir de olsa kusurlu oluyoruz ama ehliyeti var mı yok mu bilmediğimiz, alkol muayenesi yapılmamış müptezel kılıklı bir paşazade bir kadını ezdiğinde her nasılsa yaya sekizde sekiz suçlu oluveriyor. Ehliyetsiz ve alkollü bir sürücünün, görgü tanıklarının ifadesiyle son sürat giderken yaya geçidinde öldürdüğü kadını sekizde sekiz kusurlu gösteren raporu hazırlayan adamın yüzüne kimse tükürmüyor, bilakis hiç anlamadığı başka bir alanda müdür yapılıp hayâl edilemeyecek maaşlarla taltif ediliyor.

Bir başka paşazade, kuvvetle muhtemel kıytırık bir siyasetçinin beş para etmez yakını, küçücük bir çocuğun üzerinden geçiyor, ayağını kopartıyor, arabasıyla durmaya bile gerek görmeden basıyor gidiyor. Ve bunun üzerine öyle bir senaryo yazıyor, öyle bir yalan uyduruyorlar ki değil ortaokulda fizik dersi almış, dünyayı henüz anlamlandırmaya başlamış altı yaşında çocukların bile inanması mümkün değil: Paşazademiz küçücük çocuğun üzerinden geçmiyor da küçücük çocuk dünya ve olimpiyat rekorları kırıp dünya tarihinde hiçbir insanın atlamadığı mesafeleri atlayarak intihar etmiş oluyor.

Artık internet var, sosyal medya var, televizyon gazetecilerimiz ve televizyon gazetecisi gibi yapan şaklabanlarımız var ama bir elin parmaklarını geçmiyor altı yaşındaki çocuğa dünya rekorları kırdıran fantastik yalana dikkat çeken. Bir insan evladı ağzını açıp konuşmuyor, gücümüzün yetmediği bir el, basbayağı olayı karartıyor. Ekranlarda birbirlerine posta koyan pek çaçaron şovmenler kuyruklarını kıstırıp kıçın kıçın kaçıyor olaydan. Tüm Türkiye'nin gözü önünde küçücük bir çocuk şaibeli bir şekilde hayatını kaybediyor, olay akıl almaz zekasızlıkta palavralarla örtbas edilmeye çalışılıyor.

Gencecik bir kızımız, daha da önemlisi başka bir ülkeden kalkıp gelmiş, buradaki tek kimi kimsesi biziz, koskoca bir siyasetçinin evinde çalışıyor. Hep beraber olay yeri inceleme videolarına kadar izliyoruz: Önce odasında bir boğuşma yaşanmışçasına ortalığı dağıtmış, sağı solu devirmiş, daha sonra odanın farklı bölgelerine kendi kanını akıtmış sonra da kimi iddialara göre kendi kendini birden fazla vurarak intihar etmiş. *(Almanlar, Andreas Baader'in hücresinde kendi kendini ensesinden vurarak intihar ettiğini ileri sürmüşlerdi, bu ondan da beter. Tabii Baader'in olayında yetkililer kimsenin intihara inanmasını beklemiyordu, sadece dışarıya "hiç öyle hukuka falan güvenmeyin, adil bir şekilde yargılanmayacak ve öldürüleceksiniz," mesajı veriyorlardı yoksa kimse gerçekten böyle dangalakça bir intihar süsü verecek kadar gerizekâlı değildir.)* Yani ez cümle adamlar resmen GTA'da cheat code çalıştırmış gibi, polisten, yargıdan, basından korkmadan, öldüre öldüre ilerliyorlar. Sırf beyefendiye hakaret gerekçesiyle on binlerce kişiye soruşturma açanlar, göz göre göre ablamızı, kardeşimizi kızımızı öldürenlerin kılına bile dokunamıyor. On beş yaşında çocukları okullarını basıp alanlar, kendi evinde işlediği cinayete dalga geçercesine intihar süsü verenlerin karşısında el pençe divan.

Ve en komiği ne biliyor musunuz? Bu ülkenin bir milletvekili, tweet'lerini gizliyor. Bir ülkenin halkının, kendilerini temsil eden, kendilerini temsil etmek için maaş alan bir adamın tweetlerini görmesi mümkün değil çünkü beyefendi öyle her önüne gelenin kendisine "mention atmasını" her önüne gelenin kendi yazdıklarını görmesini istemiyor.

Abi gerçekten teker teker öldürüyorlar bizi ve yakayı sıyırıyorlar farkında mısınız? Sevim Tanürek hepimizin ablası, Nadira Kadirova hepimizin kardeşi, Rabia Naz hepimizin kızı. Şimdi bir de böyle düşünün olanları. Peki ama gerçekten: Ne yapmalı?

ve SİNEM biliyor ki zehir yoktur, doz vardır

cihan kılıç

SON

DEMİR EKSİKLİĞİ

FENOMEN

OYUN GECESİ

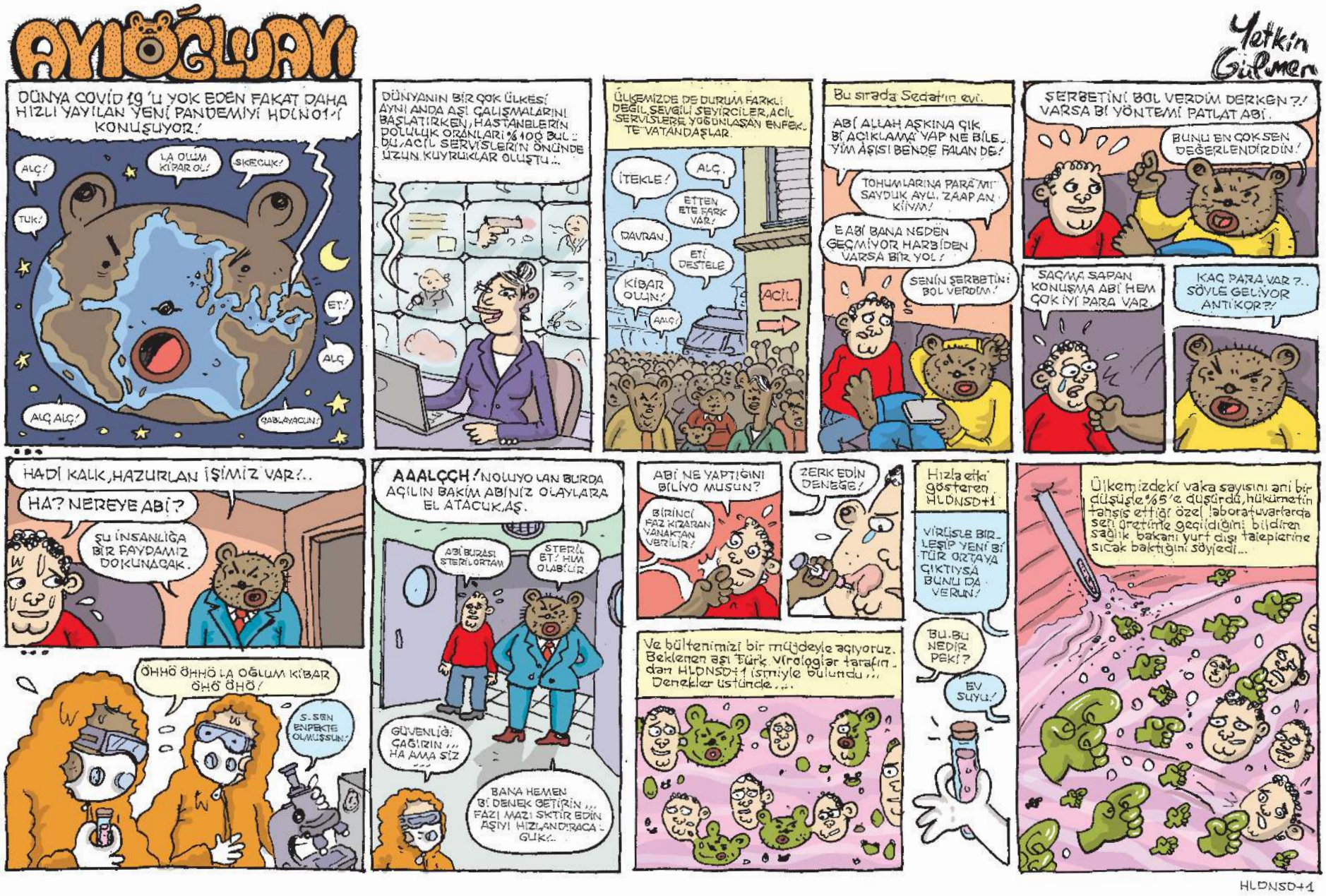
Arkadaşlarla kutu oyunu günü. Her zaman toplaştığımız ekibe yeni bir çift katılmış, çiftin erkek olanı tatlılık olsun diye Şirince'den şarap getirmiş. Adından hep övgülerle bahsedilen bu şaraptan içileceği için herkes heyecanlı, ben hariç. Çünkü meşhur Şirince şarabının aslında şarapların en kötüsü hatta şaraptan çok sirkeye yakın bir içecek olduğu, bunun böyle meşhur edilmesinin de şarlatanlık olduğuna dair bilgiler sadece bende mevcut. Ama arkadaşlarını daha hakikatin yakıcılığı yerine cehaletin neşesiyle kavrulan insanlardan seçen ahali bu bilgiyi öğrenmek istiyor mu? Bence istemiyor. Ben söylemek istiyor muyum? Nedense istiyorum ama tat kaçırmamak için söylemeyeceğim. Bu şarlatanlığı belki bilerek belki bilmeden yayan yeni çocuk Alper, güzel ambalajlı sirkesi sayesinde kız arkadaşım başta olmak üzere odadaki herkesten sempati puanlarını bir bir topluyor. Ama gecenin esas şampiyonunu eldeki harflerle kelimeler üretip puan toplanan kutu oyunu Scrabble belirleyecek.

Şaraplardan ilk yudum alındı, "Ben normalde şarap sevmem ama bu çok tatlıymış" övgüleri fırlatılmaya başlandı. İçimdeki ortamın tadını kaçırmaya hevesli aydınlanma neferini dizginlemeye çalışarak biramdan bir yudum aldım. Bu oyunlar beni çok heyecanlandırıyor. Her yıl artık böyle rekabetçi oyunlar yüzünden eşime dostuma kinlenmeyeceğim, kendimi kanıtlamaya hırsıyla küçük hesaplara düşmeyeceğim yaşa geldiğimi sanıyorum. Ama oyun masaya kurulduğunda, takımlar belli olduğunda, ilk minik şakalar yapıldığında tüm hücrelerim mikro Haka dansları yaparak vücudumu hırsa boğuyor. Bir yandan basit sözcüklerle gecenin ilk puanları toplanırken öte yandan da yeni çifti tanımaya çalışıyor dostlar. Ben de oyunun benim için de sıradan bir şey olduğunu gösterebilmek için merakla birkaç soru sallıyorum. Neşeli kahkahalar, küçük şapşallıklar, yeni kurulan samimiyetlerle gece pürüzsüz gidiyor. Kız arkadaşım şarabın çok güzel olduğunu, istersem benim de tadına bakabileceğimi söylüyor. Herkesi karşıma alıp Martin Luther gibi aydınlanma ateşini yakmamak için zor tutuyorum kendimi. "Reform" yazıyorum. Alper de "şöför" yazıyor. Alper alanında başarılı ve belli ki şarapta ve Türkçe'de kötü bir mühendis. Böyle durumlarda bu tür hataları insanların yüzüne vurmayacak kadar görgü sahibiyim. Masadaki herkes de öyle. Alper'in sevgilisinin şakayla karışık uyarması gerekiyor ama o da riske girmiyor. Odamızda devasa bir filimiz oluyor. Alper'e sanki "şofór" yazmış gibi puan veriliyor ve devam ediliyor. Aynı hatayı ben yapsam herkes beni taşak oğlanı yapar, yerin dibine sokardı ama Alper dünya iyisi olduğu için kıyamıyorlar.

"Şirince şarabı dedikleri şey aslında başarılı bir pazarlama ürünü sadece. Kötü bir meyve şarabı aşırı dandik." Çocukluğumdan beri duymaya alışık olduğum bir sessizlik. Ama biliyorum tarih beni de Sokrates'in, kral çıplak diyen o çocuğun, Galileo'nun yanında yazacak. "Bence tadı güzel" deyip surat asıyor birisi. "Sence şekerli sirkeyi seviyorsun diye güzel bir şarap mı oluyor? Gusto diye bir şey var, binlerce bu işin uzmanı gurme var, kolaya kaçmayıp en güzel şarapları yapmaya çalışan yüzbinlerce insan var." Herkes mutsuz, Alper oralı değil. Kız arkadaşım kadehini yeniden doldurup "bıkkın" yazıp puanları topluyor ama benim gözüm sadece "şöför" kelimesini görüyor. Üç tur pas geçip riske giriyorum ve sonunda "cahil" yazıyorum. Alper yine oralı değil.

Yeni çiftin kadın olanı Alper'in oyun bağımlılığından şikayet ediyor. Bir tane oyunu 5bin saati aşkın oynamış. İfade özgürlüğünün kısıtlanmadığı, düşüncelerim yüzünden ilişkimin bitmeyeceği bir ortamda olsam uzun uzun laf eder, Alper'in oyun düşkünlüğüne müdahale etmeye çalışırdım. İnsanları tek tek düzeltebileceğime dair temelsiz bir inancım var. Hepiniz neleri yanlış yaptığını çok iyi biliyorum. Bunların yanlış olduğuna da sizi ikna edebilirim. Ama yanlışlar hayatınızdan çıktıktan sonra yerine koyabileceğiniz doğrularım yok. Ben bebe gibi oyun oynamıyorum, meyve şarabı içmiyorum, kelimeleri yanlış yazmıyorum ama bunları yapmadığım zamanlarda boş boş oturup duvarları izliyorum. Doğru eylemi bulduğum gün bütün dostlarımı masif bir ahşap masanın etrafına toplayacağım, güzel bir şarap ikram edip bildiğim her şeyi anlatacağım.

8 kişilik ekipte kız arkadaşımla birlikte üçüncü oluyoruz. Yeni çift (ben onlara artık "şöförler" diyorum) birinci oluyor. Sevgilim elimin kaşındığını fark etmiş olacak ki Alper'i eğitmeden günü bitirmenin yollarını arıyor, "Deniz taksi çağırsana biz artık kalkalım." Herkesle tek tek sarılıyor, yeni çifte tanıştığım için çok memnun olduğumu söylüyorum. Kız arkadaşımın tuvaletten çıkmasını herkesle beraber beklerken artık dayanamıyor ve sesleniyorum, "Canım taksi geldi bizi bekliyor. Bir de ŞÖFÖR azarı yemeyelim." Alper'in gözlerinin içine bakıyorum ve bir doğaçlama tiyatro ekibinin iç Anadolu şivesi yapmayı seven elemanı gibi tekrarlıyorum, "ŞÖFÖR." Alper hiç oralı değil.

NERMİN HANIM VE YAVRULARI

Yazlık sezonunu kapatıp evine dönen karşı komşum Nermin Hanım'ın, apartman merdivenlerindeki ilk karşılaşmamızda kendini tanıtmak için tercih ettiği birinci özelliği emekliliği, ikincisiyse çok sevdiği kedileriyle ilişkisi oldu: "Tam yirmi beş kediye annelik yapıyorum, onlar benim dostlarım, insandan öte gerçek yoldaşlarım." Merdivenleri inip dış kapıya vardığımızda hangi yirmi beş kediden bahsettiğine dair soru işaretim ortadan kalkmıştı. Mahallenin çeşitli bölgelerinde ikamet eden, daha önceden göz aşinalığım olan ne kadar kedi varsa hepsi, tarihi bir dava duruşmasının sonucuyla ilgili bilgi almak için adliyenin önünü dolduran muhabirler gibi kapının önüne yığılmış, en iyi yeri kapmaya çalışıyorlardı. Nermin Hanım, hayatını adadığı yavrularının oluşturduğu tabloyu bir iki saniye boyunca gülen gözlerle, sessizce izledi. Karşı komşum ve ben o an, aynı tabloya bakıp farklı şeyler hisseden iki insan gibiydik; onun kedileriyle kurduğu bağ, birbirlerine bakışı gözlerinden anlaşılabiliyordu; bense çok fazla kedi olmasından etkilenmiştim. Bir şeyden aynı anda yeterince çok gördüğümde etkilenirim: Çok kedi, çok telefon, çok pirinç tanesi, çok insan. Az sonra Nermin Hanım merdiven altından çıkardığı mamaların dağıtımına başladığında iyi günler dileyip yanından ayrıldım. Köşe başında elinde hortumla bahçeyi sulayan bir adam, ben yanından geçerken ilk seferinde anlayamadığım bir şey söyledi. Duyabilmek için kendisine yanaşınca hortumunu indirip tekrar etti: "Delilik..." Hortumlu adam, Nermin Hanım ve kedileri arasındaki ilişkiyi yargılamak için yanından geçmemi bekliyormuş gibi bir iştahla ikinci kez konuştu: "Biz de seviyoruz da, bu normal mi Allah aşkına?"

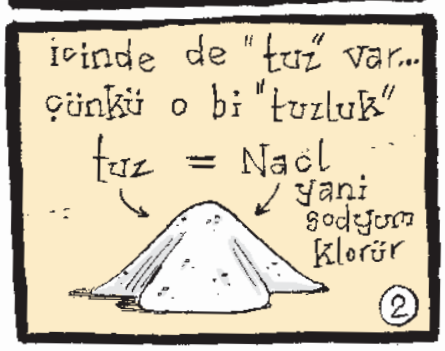
Hortumlu adamın bu tavrı, Nermin Hanım'la ilgili düşüncelerimi daha oluşmadan etkilemişti. İyi mi kötü mü olduğunu anlayamadığım bir filmi izleyip, hemen ardından bir de eleştiri okumuş gibiydim. Az önce gördüklerimi şimdi, önce hortumlu adamın perspektifinden anlamaya çalışacaktım. İnsana tamamen yüz çevirip hayatını kedilere adayan biri, sevgisini ve ilgisini güvenli bir alanda muhafaza etmesi gerekçe gösterilerek eleştirilebilir. Sonuçta kedi ve insan arasındaki arkadaşlığı yalnızca insan tanımlayabiliyor. Bu arkadaşlık hakkında ne düşündüğünü kediye soramıyoruz. Bir benzerini "benim en yakın dostum kitaplardır" diyenler için de düşünmüştüm. Belki de sırf okudum demek için sayfalarına bakıp geçiyorsun ve çok iyi arkadaş olduğunu düşünüyorsunuz, bunu kitaba soramıyoruz. Zaman geliyor en iyi arkadaşını okumak için ödünç alıyorum, sayfaları kırışmış, üzerinde kahve lekesi var. Vardığım bu yargılar "zor ve mühim olan insan sevmektir" gibi bir sonuca çıktı. Sonuçtan memnun değildim. Hortumlu adama (yüksek ihtimalle) beklediği onayı vermeyip gülümsemekle yetindim. Nermin Hanım'ın yavrularından biri istihkakının son lokmasını çiğneyerek yanımızdan yürüdü, iki üç metre sonra söylenenleri anlamış gibi arkasına dönüp pis bir bakış attı ve köşeyi dönüp gözden kayboldu. Adam bahçeyi sulamaya, bense kedinin arkasından yürümeye ve Nermin Hanım üzerine düşünmeye devam ettim.

Her gün elleriyle beslediği kedilerinin mutluluğunu insani kıstaslar üzerinden değerlendirmenin imkansız olması, birinin insanlık performansına ayak üstü düşük puan vermeye yeter miydi? İnsanlar hemcinslerinden umudunu kesip yargılanacak değerlerinden arındıklarında içlerine kapanmak yerine çevrelerine veya kendilerine doğrudan zarar verebiliyorlar, yirmi beş kedinin annesi Nermin Hanım mı gerçekten sorunlu bulduğum şey? Ayrıca bir sokak kedisi, sevgi sözcükleri sarf edip mama verilmeden nasıl sevilebilir? Ben hayatımda bir tane kedinin bakımını üstlendim mi acaba? Evet üstlendim. Bir arkadaşımın ricası üzerine AIDS (FİV) kapmış ve can çekişen bir sokak kedisini evime alıp bakımını üstlendim diye sevgime karşılık vermesini istedim. Zavallı hayvancağız acaba bakılmak istiyor muydu? Zamanında hızlı yaşayıp AIDS kapmış, belki bir kuytu köşede rockstar gibi ölmeyi bekleyecekti. İlaçlarını içirdikten sonra zorla sevmeye çalıştığımı hatırlıyorum, hiç oralı olmazdı. Seksen yaşına gelmiş bir Teoman'la ev arkadaşı olduğunuzu ve çok sevdiğiniz "Paramparça" isimli şarkısını mırıldanması için ısrar ettiğinizi düşünün. O da oralı olmazdı, çatallı ve yorgun sesiyle uzaklaşmanızı rica ederdi. Nermin Hanım bir değil tam yirmi beş kediye karşılığını beklemeden yıllardır bakıyor. Yeterince düşünüldüğünde terk edilmeyecek fikir yoktur. Komşum hakkında vardığım önyargıların tamamı daha evin sokağı bitmeden yıkılmıştı.

Yaşım Var

emrah akkaş

Tribal Enfeksiyon

CENGİZ ÜSTÜN

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

BİR DÂHİNİN GELİŞİMİ

Bu fil normal değil

Gökkuşağı renklerinde bir fil! Kimin aklına gelir böyle rengarenk bir fil çizmek? Bu fil, yetenek ve hayal gücünün birleştiği, dehalara özgü bir coğrafyadan geliyor olmalı. Belliydi zaten. Daha altı yaşındayken beş parmaklı eller çizmeye başlayınca, annesi resim yeteneği olduğunu düşünerek çocuğunu takibe almıştı. Emir, daha o yaşta elleri beş parmaklı çizmekle kalmıyor, kulakları yerli yerinde, gözleri simetrik çizebiliyordu. Emir'in çizdiği rengarenk fil, zaten kendini hissettiren bu yeteneğin doruk noktası olmuştu. "Neden olmasın?" diye düşündü anne. Bu çocuğun bir resim dehası olmadığını kim iddia edebilir? Anne ve baba, oturup Emir'in retrospektifini gözden geçirdiler. Emir'in çizdiği kuşlara, ağaçlara, hayvanlara, insanlara ve özellikle dedelere hayranlıkla baktılar. Dede çizimlerinde figürün belini bükerek yaşlılık etkisi yaratması gerçekten şaşırtıcıydı. Baba, "Benim amcam da emekli olduktan sonra inanılmaz manzara resimleri yapmaya başlamıştı," diyerek Emir'in mirasını kendi genetiğine bağladı. Anne, "Aman, gördük o resimleri..." diyerek karşı durmaya çalışsa da, kendi sülalesinin çöp adamdan öteye gidemeyen yeteneksizliği yüzünden fazla ısrar edemedi. Baba, "Filin hortumuna bak, aynı fil hortumu!" dediğinde, beraber uzun uzun filin hortumuna baktılar. İlk şaşkınlığını atan anne İnstagram'da bir sergi açmak için iPhone'una davrandı. Fil resmi çok olumlu eleştiriler aldı: *"Bunu Emir mi yaptı, inanamıyorum!", "Belliydi zaten!..", "Halasının yetenekli minik kuşu...", "Teyzesinin kuzusu..."* Kuzu'nun yaptığı fil olay olmuştu. Emir, fil çalışmasının anne ve babası tarafından övüldüğünü fark edince, ilerleyen günlerde kendini tamamen file verdi. Bu resimlerin birinde, filin ayakları yerine hortum çizmesi ve böylelikle beş hortumlu bir fil yaratarak gerçekliği derinden sarsması aile içinde bir başyapıt etkisi yarattı. Resmi gördüğünde, "Gerçeküstü çalışmış," diye mırıldandı baba. Gerçi bu yeni filler, renkli fil kadar düzgün değildi ama formu bilerek bozmak, figürü kendine göre yorumlamak bir dâhilik göstergesi değil miydi? Şüpheleri kalmamıştı, resim dehası bir çocukları vardı. Filleri rengarenk çizen, ayakları hortuma çevirip tuvale soyut anlamlar yükleyen, ilgi gördükçe dedesinin suratına da hortum ekleyen bir çocuk: Emir Dali.

Emir atı düz sürüyor

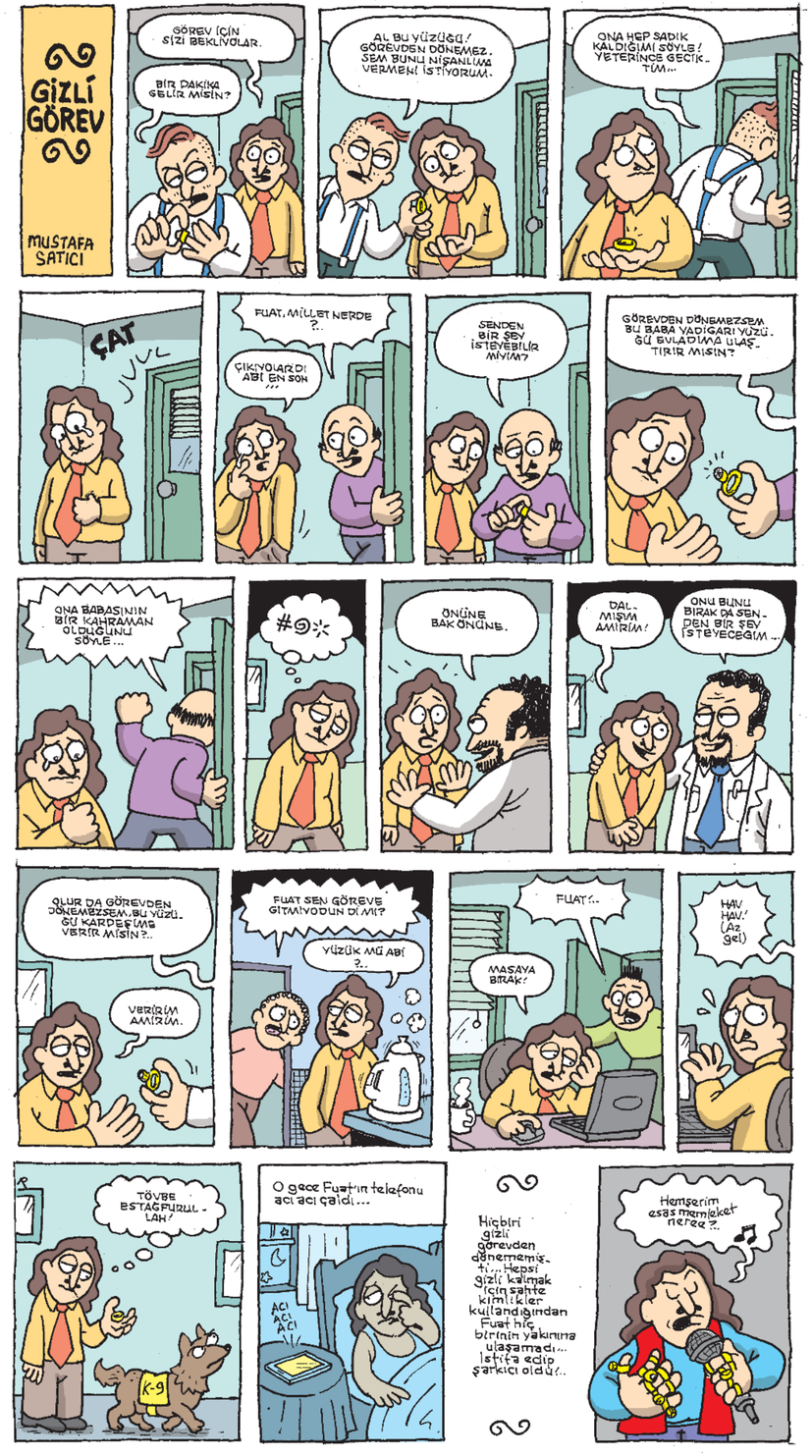
Emir'in rengarenk fili okul kütüphanesindeki bir kitaptan kopyaladığı açığa çıktığında, daha sonra çizdiği formu bozuk fillere fazla anlam yüklendiği anlaşıldı, ama aile bu durumun çok da üzerinde durmadı. Belki resim dosyası kapanmıştı, ama satrancın kurallarını çabuk kavramış görünüyordu Emir. Satranç, minik bir dehayı müjdelemesinin yanında modern bir ailenin çocuğuyla gurur duyması için bulunmaz bir uğraşıydı. Babası, Emir'e mat olmayı ve etrafına, "Aslında satrancım fena değildir, ama Emir beni daha bu yaşta yenmeye başladı," demeyi çok istiyordu. Fakat ne yazık ki (kuralları hemen kapmasına rağmen) her karşılaşmalarında Emir'in kötü hamlelerinin sonu gelmiyordu. Hamle yapmak yerine piyonlara ateş ettirmek, "çiuv çiuv" sesleriyle önce taşları sonra da babasını vurmayı tercih ediyordu Emir. Bir akşam, Emir atı kişneterek satranç tahtasının dışında, halıda sürmeye başladığında babanın bütün hevesi kaçtı. Emir, atla birlikte kendi odasına gitti ve çok geçmeden piyade olarak geri geldi. Baba, "Oğlum at nerde?" diye sorduğunda, kısa bir süre düşünen Emir koşarak salondan çıktı. Çok hızlı koşuyordu. Fil ve attan bir sonuç çıkmamıştı ama belki de atletizme yeteneği vardı.

Sekiz yaş için frak bulunur mu?

Okuldaki müzik öğretmeni, "Emir'in kulağı çok iyi," dediğinde, babası sanki farklı bir şey görebilecekmiş gibi kulaklarına bakmıştı Emir'in. Babanınkiler sanatsal işlevi olmayan düz kulaklar olduğu için genetik miras konusunda gururlanma sırası annedeydi. Kulağı olmasına rağmen enstrümansız bir geçmişe sahip olan annenin bu gururu, seçilecek aletin boyutlarını büyütmüştü. Emir'in kulaklarına layık bir piyano alacaklardı. Baba ilk başlarda direndiyse de kulaksızlığının cezasını bir duvar piyanosu alarak çekmeyi kabullendi. Anne kendi enstrümansız müzik geçmişinden adeta öç alıyor gibiydi. Emir ve piyano ikilisi hakkında hayalleri büyüktü: *Emir, yetenekli parmaklarıyla nasıl çalıyorsa artık duvar piyanosunun kuyruğu uzamaya başlıyor, kuyruk uzadıkça evin salonu bir konser salonuna dönüşüyor, jöleli saçlarıyla frak giymiş Emir sahneye alkışlar arasında çıkıyor, parmakları tuşlarda gezinirken dinleyiciler kulaklarına inanamıyor. Bu nasıl opus çalmak? Şaşkınlıktan alt dudağını ısıranlar var. Resital bitip de sıra selama geldiğinde bütün salon ayağa fırlıyor. Alkışlar, gözyaşları içindeki annenin gururunu da alıp tavana kadar yükseliyor. Kulağı olmadığı için avuçlarına iyice abanan baba, hemen yanındaki dinleyiciye eğilip eksikliğini gideriyor: "Kendisi oğlum olur…"* Emir'in piyanoya olan ilgisi herhangi bir oyuncağına gösterdiğinden daha fazla olmadı. Çalmak yerine oynuyordu piyanoyla. Tuşlara dokunarak çıkan seslerle yeteneğini besleyeceğine, tuşlara vurarak eğlenmeyi tercih ediyordu. Uyarılara rağmen piyanoyu vurmalı bir çalgı gibi kullanmakta ısrar etti. Saati 200 liraya tutulan müzik hocası da inceltemedi vurmalıya olan sevgisini. Emir'in kulaklarına yapılan 2100 dolarlık yatırımın davula dönüşmesi babanın canını sıkmıştı. Üstelik Emir yalnızca piyanoya değil, bütün oyuncaklarına ve oyuncaklara vurmasına kızdıklarında anne ve babasına da vuruyordu. Bu zavallı anne baba, resim ve satranç hayallerinin yıkılmasından sonra, Emir'in bu seferki yeteneğini duvara dayamışlar ama yine sonuç alamamışlardı.

Gösteri asıl şimdi başlıyor

Emir, okuldaki dersler dışında pek resim yapmıyor. Duvar piyanosunun duvara dayanan herhangi bir eşyadan farkı kalmadı. Baba, dolar yükseldikçe ara sıra uzaktan piyanoyu süzüyor. Atlar, satranç tahtasına hiç uğramadan halıdaki savaş meydanlarında ön saflarda çarpışıyor. Piyonlar, birer kurşun olmuş Batman'i kafasından vuruyor. Emir halinden çok memnun. Bir görseniz salonun ortasında ne taklitler yapıyor. Özellikle dedesini taklit ettiğinde bütün ev gülmekten yerlere yatıyor. Zaten geçen seneki yıl sonu gösterisinde de kurbağa rolüyle harikalar yaratmamış mıydı bu çocuk? Fazla düşünmenin gereği yok, Emir ilk fırsatta tiyatroya başlayacak. Bu çocuk galiba oyuncu olacak.

FURKANÖZÇOBAN

Gizem Günlükleri: Koyunlar Firarda 2

Yakın gelecekte, Türkiye dünya ekonomisini, bilimini ve kültürünü yönlendiren bir dünya devidir…

Milli İstihbarat Teşkilatı'nın en gizli birimi GİZEM (Gizli-Emniyet) ise ülkede ve dünyada olan sıradışı / paranormal olayları araştırmaktadır.

Okuyacaklarınız ne gerçek, ne de kurgudur…

Özet: Kendi halinde bir elektrik mühendisi olan Sinan, Üsküdar'da Kurban Bayramı öncesi sakatatçılardan topladığı parçalarla kendi koyununu yaratır. Koyununu hayata geçiren Sinan koyununun beynine yerleştirdiği kendi üretimi Neuralink çipiyle koyunuyla iletişim kurabilmektedir…

Sinan, ürettiği, sakatatçılardan topladığı parçalarla yoktan var ettiği, can verdiği koyununa kendi adının anagramı olan "İnsan"ı koyar. İnsan, normal bir koyun gibi evin içinde dolaşmakta, kendisine verilen yemekleri yemekte, farkında olmadan arkadan siyah zeytin misali bombaları bırakmakta ve koyun koyun takılmaktadır. Tabii koyun İnsan'ın koyunlardan tek farkı, konuşabilmesi, kendisine sorulan soruları anlayabilmesi ve onlara cevap verebilmesidir.

İnsan, Sinan'la geçirdiği günler boyunca kendisi gibi başka koyunlar olup olmadığını sorar. Sinan, İnsan'a "Evet, senin gibi ama senden çok daha zor durumda koyunlar var, şimdi Kurban Bayramı'na geliyoruz. Yetiştirilen birçok koyun bu bayramda kurban edilecek" der… İnsan bunun üzerine: "Neden?" diye sorar… Sinan "Orası uzun hikaye, insanların inançlarını ve davranışlarını anlamaya neredeyse herhalde hiçbir kişinin ömrü yetemez. Belki sen İnsan bu durumu anlayabilirsin, çünkü bir parçan bozulduğunda, yenisiyle değiştireceğim. Böylelikle çoğumuzdan daha uzun süre boyunca hayatta kalabileceksin. O yüzden şimdi sadece gördüklerini ve öğrendiklerini kabullenmeye bak. Hem insanlar onun dışında da sizin etinizi yemeği çok sever. Küçükbaş ve büyükbaş hayvanlar düzenli olarak insanların tüketimi için planlı şekillerde tüketilir" der… İnsan, bu açıklamayı onaylar gibi yünlü kafasını sallar ama içten içe bir sürü türdeşinin hayatlarını bilmediği bir sebep için kaybetmesini anlamamaktadır.
Çünkü öğrendiği kadarıyla dünyada nüfusun büyük bölümünü doyuracak kadar omurgasız canlı ve bitki vardır.

Bayrama doğru günler yaklaştıkça İnsan her geçen gün biraz daha huzursuzlanmaktadır. Sinan'a gidip "Sen de beni kesecek misin?" diye sorar. Sinan güler, "Hayır, ben seni hayata getirdim, sen benim hayatımın bir parçasısın, seninle günlerimiz, gecelerimiz, baş başa saatlerimiz geçiyor. Sana hayatı anlatıyorum, sen de benim yalnızlığımı azaltıyorsun. Sen benim dostumsun, hiçbir canlı dostuna zarar vermek istemez" der…

İnsan'ın aklına o gece bir şey gelir. "Eğer hiçbir canlı dostuna zarar vermek istemiyorsa, o zaman belki de ben de diğer koyunlarla dostumdur… İmkanım varken onları bu durumdan, kurban edilmekten kurtarmak için bir şeyler yapmalıyım" der kendi kendine. Planı basittir, Üsküdar'daki kurban satış alanlarına gidip koyunları kaçıracaktır. Bunun için en iyi zaman gece yola koyulmaktır…

İnsan, planladığı gibi kurban kesim noktalarından en yakınına kısa sürede ulaşmıştır. Zaten bayram olduğu için sokakta koşturan bir koyun görmek insanlar için de çok şaşırtıcı bir durum değildir. İnsan, koyunların yanına gider ve Neuralink yardımıyla koyunlara "Arkadaşlar, beni duyabiliyor ve anlayabiliyorsunuz biliyorum, kısa bir süre sonra çoğunuz hayatını kaybedecek, o yüzden şimdi beni iyi dinleyin ve haberi diğer dostlarınıza da yayın. Bu gecenin sabahında yeni hayatlarımızın ilk günü başlayacak" der… Koyunların kilitli bulunduğu kapıları tek tek açar ve tüm adaklıklarla gecenin karanlığında Karacaahmet Mezarlığı'na saklanırlar…

Bu sırada koyunların liderliğini üstlenen İnsan, koyun kardeşleriyle birlikte yeni hayatlarında neler yapacaklarını konuşmakta, geleceklerine dair yünlü hayaller kurmaktadır. Tabii ki hiçbir şey gerçekler kadar acı olmayacaktır.

Gelecek bölümde kader, Sinan ve İnsan ve Elon Musk'ın tellalını bir araya getirecek…

ÖZER AYDOĞAN

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Tenha ovadan, boş dereden, akşamın erken,/
Hüznüyle susan meşcerelerden(koruluk/orman)
gam-ı eylül"

Ahmet Haşim/ "Hazan"

"GAM-I EYLÜL"

Artık eylüller gamsız. Gam'ı yok eylüllerin. Bitti. (bakınız yukarıdaki şiir) Gam'ı ; hüznü/kederi/ elemi…

Bir gerilim/ tedirginlik ve kaygı. Onlar var. Hüzün yerine. O sabit. Bütün aylar aynı artık. Ekim, Kasım…

Hüznün olmayışının hüznü? O da yok.

DÖNÜŞ

Altı ay sonra İstanbul. Altı ay, kapısı, kilidi camı açılmamış esrarengiz/ metruk eve giriş. İçeride altı ay öncesinin kıstırılmış, konserve edilmiş havası.("Mühürlenmiş Zaman") Öbek öbek güve kolonileri beklerken, olmamış öyle. (örümcek ağlarını tül perde gibi iki yana ayıra ayıra…-- o da yok--)Yenilik; Bir grup karınca. Onlar yoktu. Hayret. Bir köpekten daha gelişmiş koku alma duyularıyla (öyleymiş) altı aydır bomboş öylece duran bir evde hangi ayartıcı gıdanın dayanılmaz kokularını alıp da geldiler. Amaç ne. Neyin peşindeler? Karıncaları uzaktan seviyor gibi olsam da biraz mesafeli sayılırım onlara...

John Atkinson Grimshaw 1836-1893

Hafif soğuk. Çalışkanlıkları, disiplinleri, yük taşıma kapasiteleri falan… eyvallah. Saygı duyuyorum. (çiftçilik; mantar üretimi yapmaları hele yuvalarında)Ama işte siyasal sistemleri… O var ya işte. O biraz… Rahatsız edici. Aşırı otoriter... Köle karıncaları çalıştırmaları... İşçiler, asker karıncalar. Bilmemneler… Kraliçe karınca…(" Endişeyle izliyoruz") Herneyse. Sanki ben geldim diye gidecekler. Öyle gibi. İki gündür yoklar ortalıkta. ("Boş Ev" filmindeki o çocuk misali; boş evlere girip dolanıyordu) Karıncaları sanki insanmışlar gibi eleştirdim falan ya; ben şakadan yaptıysam da, büyük; en büyük şairimiz yukarıdaki enfes dizelerin sahibi Ahmet Haşim, ciddi ciddi yapıyordu o aynı işi. Savunuyordu da hem. "Hayvanları insanlara nispetle sevmeliyiz" diyordu. Doğrusu bu. Öyle değerlendirmeliyiz. (mealen) Yani karakterlerini, bizlerle kıyaslayarak; eğer insan olsaydılar, nasıl yargılayacaksak öyle. Köpekleri "aç gözlü, pis" buluyor hiç sevmiyordu. (Kedi hayranı idi üstad; onlar; gururlu/onurluymuş) O küçücük cüsseleriyle hiç çekinmeden koskoca bir insanı burnundan ısırıp da, kanını emmeyi göze aldıkları için,

Ahmet Haşim 1887-1933

tahtakurularını çok cesur bulduğunu söylediği, cesaretlerini övdüğü bir makalesi var; Evet, Tahtakuruları. Yazı sadece onlara: "Müthiş Bir Böcek" başlığı. Dur ben de karıncaları öveyim, hakları yenmesin; (yazıyı yazarken baktım) İki mideleri varmış bunların; biri kendi beslenmeleri için; ikincisinde ise; diğer karıncalarla paylaşacakları gıdaları depoluyorlarmış. Bak bak. Helal olsun. Bu zamanda kim yapar. Üstada saygısızlık etmek gibi olmasın ama… Tahtakurusunun cesareti bunun yanında…

Olsun. O "en büyük" şairimiz. Şairler hep haklıdır. Gerçi benim gönlümdeki "en büyük şair iskemlesi" nin oturma yeri, biraz genişcedir, Haşim'in yanında biraz sıkışık Yahya Kemal oturur. Bazen Orhan Veli ile Edip Cansever de ilişirler iki kenara. (Baki ile Fuzuli'yi çok çok başka zamanlara ait oldukları için, uzakta ayrı bir salonda, ayrı masalarda...)

Ama Ahmet Haşim o hep orada. Ortada. Demirbaş. Zihnimin içerisindeki o hayali sandalyeden bazen inerse de, Bağdat'ta, henüz altı yaşındayken yitirdiği hasta annesinin hayaliyle ay ışığında dolaşmak için inmiştir. Oralardadır.

Eski zamanların, çocukluğunun "ay"ına hitaben yazdığı dizeler şöyle; "Ey eski kamer sen bizi elbette bilirsin!/ Annemdi o nûrunda gezen zıll-i mehasin(iyilikler gölgesi) / Bendim o çocuk, bendim o simâ-yi tahayyür (hayran/şaşkın yüz)" Ürpertici.

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum…

engin.ergonultas@gmail.com

CİHAN CEYLAN

æ Merhaba.

æ "Öğrenci" ile "orange" aynı şey.

æ Edebiyat düşününce çok manyak bir şey. Eğer kelimeleri doğru kullanırsan herkesi manipüle edebilirsin. Kimse de sormaz, "aga sen ne yapıyosun" demez. Demez diyemez. Al Capone mesela. Bisiklet'le ilgili meşhur bir söylemi var. Hatırlatayım tekrar. "Çocukken her akşam yatmadan önce tanrıya bana bir bisiklet vermesi için dua ederdim. Bir gün tanrının çalışma tarzının bu olmadığını anladım. Ertesi gün bir bisiklet çaldım ve her akşam yatmadan önce tanrıya günahlarımı affetmesi için dua ettim." Bak sen. Şimdi çocuktur tabii, ona bir şey diyemem de, "ailesi demek ki tam terbiye edememiş" der geçerim. Fakat sen bunu koca Al Capone olarak söylersen, orada da sana bir "dur" derim. Verdiği mesaj çok yanlış. Sen çalışma etme, bir şeyler için didinme, oturduğun yerden dua et. Dua ile olmaz yavrum bu işler. Olsa da olmaz. Çalışmadan hiçbir şey olmaz. Ha bir kez olur şansa çalışmadan, iki kez olur. Devamı gelmez. Resmen insanları hırkızlığa özendiriyor. Koca adam ya. Ruh hastası. Bu arada çaldığın o bisiklet muhtemelen hurda pis bir şeydi. İyi bir şey olsa çalamazdın sen onu. Gözü gibi bakardı sahibi o bisiklete. Bir an bile ayrılmazdı başından. Bu noktada da günümüz şartlarında o bisikletin maksimum iki yüz lira olduğu sonucunu çıkarıyorum ki, iki gün, bilemedin üç gün bir bakkal amcaya yardım etseydin o parayı zaten kazanırdın. Alnının teriyle kazandığın parayla aldığın bisiklete binerdin göğsünü gere gere. Şimdi tabii o zaman çocukmuş, gerçi ben ona da inanmıyorum da, en az yirmi altı yaşında dengesizin tekiydi bence, ama işte "çocuktum" diyor, orada da bizi yiyor, edebiyat yapıyor işte, o yüzden de bir şey diyemiyoruz. Maradona'nın, "o golü tanrının eliyle attım" demesi gibi bir olay bu. Tanrının eliyle atmışmış. Demiyor ki "şerefsizlik yaptım, hak yedim" demiyor. "Tanrının eliyle attım" diyor, kitleler tapınıyor. Gerçekten çok acayip. Edebiyat tam bir algı aracı. Güzel kullanırsan kelimelerle yapamayacağın hiçbir şey, kazanamayacağın tek bir kalp yok. Yokk! Diyeceğim de budur.

æ Geçenlerde de Kadıköy'deki oyunumda çok acayip bir sohbet yaşandı. Bir arkadaş içip içip güzel sarhoş olunca, adı da Uras bu arada, çok sevdiği arkadaşının adını poposuna dövme yaptırıyor "Kemal" olarak. Sonra bunu Naci kıskanıyor, diğer tarafa da "Naci" yazdırıyor. Görme imkanımız olmadı tabii oyunda ama, bunu da o kadar güzel anlattı ki, büyük neşe kattı oyuna. Ve çok mutluydu o haliyle. Manyak işte. Selamlar buradan Uras'a Kemal'e ve Naci'ye.

æ Küçük buzdolabı poşetleri gerçekten çok küçük. İçine hiçbir şey sığmıyor.

æ Dün akşam da kedimiz Venüs'e bir söylendim, bir söylendim, bir kediye ancak bu kadar söylenilebilinir, onu da söyleyeyim. Normal evin içinde yürürken önüme çıktı, sonra önümden kaçtı, kaçarken de tısladı. Bir başladım söylenmeye, resmen kendimi durduramadım. "Noluyor arkadaşım" dedim "ya, her şeye tıs, ona tıs buna tıs, ben sana tıslıyo muyum, hayır en ufak bi alttan alma, görmezden gelme de yok, hemen tıs, iyi ki bi öğrenmişsin tıslamayı, başka da bi bildiğin yok, demek tıslamayı da bilmeseymişsin bitki olacakmışsın, düşman gibi her fırsatta tıslamak ne demek, en ufak bi şeyde, karaktersiz!" Daha da neler dedim ama. Ben bu kadarını yazıyorum, çünkü köşemde başka şeyler de yazmak istiyorum. Ama çok söylendim.

æ Bitt-miyor, bu arada ev işleri bitmiyor. Kilo verdim, size öyle söyleyeyim. Yaklaşık son yirmi gündür, her sabah evden çıkıp yeni eve gidiyorum, temizliğini yapıyorum. Bir mutfak temizlemek dört günümü aldı. Ağlıyorum. Yalnız sevindirici bir şey de oldu geçen, sevinmedim değil. Sevindirici bir şey oldu çünkü. Sevindirici bir şey olunca insan seviniyor. Kendi kendime dertleniyordum. "Ben bu kadar iş yapıyorum, sadece kendim görüyorum bu kadar iş yaptığımı, kimse takdir etmiyor" diyordum ki, cam silerken takdir edildim. Tam böyle artık holün girişindeki dev camı siliyorum, karşı pencereden seksenli yaşlarında bir abla çıktı. Göz göze geldik. "Bir şey soracağım" dedi. Dedim "sorunuz lütfen." "Siz" dedi "bu camları neyle siliyorsunuz acaba, parlıyorlar resmen" dedi. Bir mutlu oldum anlatamam. Yaşının gereği her şeyi bilmesi gereken bir insan, cam silmeyi bana soruyor. Benden cam silmeyi öğrenmek istiyor. Başladım anlatmaya. Dedim "öncelikle camı şöyle bir açıp, camı şöyle bir hissediyorum, akar kokar durumu nedir, ona bir bakıyorum, en önce pencereler yeni olduğunu için boylardan boylara uzanan etiketlerini söküyorum, duvara gömülmüş kısımlarını ise dipten dibe tornavida ucu ile falçata kullanır gibi çize çize kesiyorum, böylelikle hop tereyağ gibi geliyor ele, sonra camlardaki etiketleri söküyorum, kurumuş iseler yine tornavida ucu ile girişiyorum, dökülenleri ilk etapta elektrikli süpürge ile çekiyorum, sonra deterjan ve ıslak mendille ilk darbeyi vuruyorum cama, sonra ıslak bezle girişiyorum, kağıt havlu ile de kuruladıktan sonra kulak pamuklarıyla dehlizlere girişiyorum, bu arada çimentodur kireçtir, kazıyorum, en son bir kez daha süpürgeyle çekip, sonra yine kağıt havluyla cila atıyorum, kısaca böyle yapıyorum" dedim, baktım abla ağlıyor. Tam bir vecd anıydı. Ben de ağladım.

æ Hoşça kal.

"KOP GEL GÜL GİT!"
3 Ekim Cumartesi / **Kadıköy Kılçık Mekan** / Saat: 21.00 / bilgi: 0538 399 39 12

Balıklı Köyü

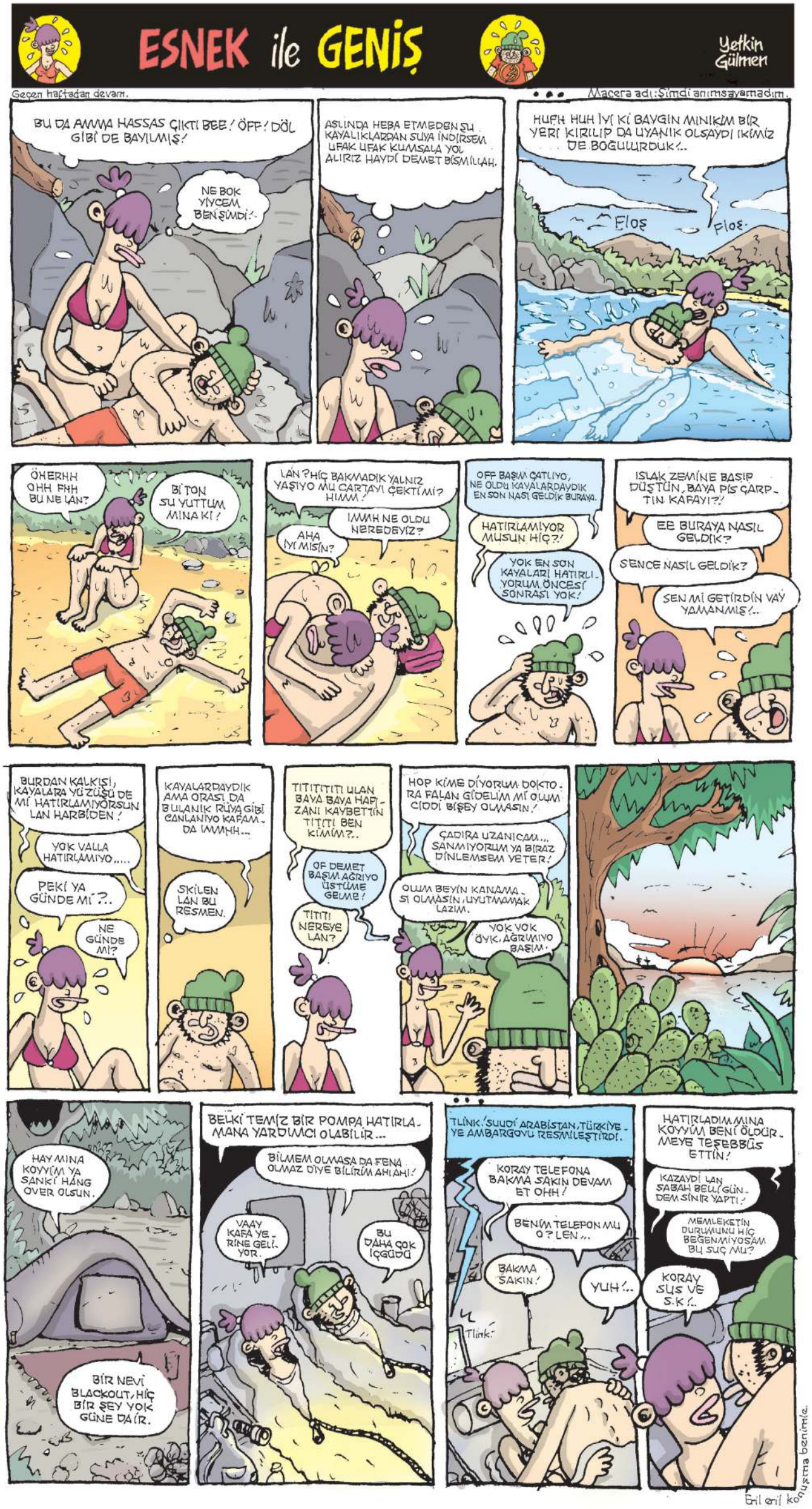
3 günlük köy ziyaretinde çok fazla gezdim. Canım sıkıldığında tek başıma çıkıp köyün fotoğraflarını çektim. Yeni filmi için mekan ve oyuncu bakan Nuri Bilgi Ceylan gibiydim elimde telefonla… Bilenler bilir karakterim hızlı değişir ve bir anda o kişi oluveririm. Kahvedeki yaşlılar, sarhoş gençlerin su deposunu delme olayını konuşurken araya girip "Amca rol yapıyorsun. Doğal oyna, rol yapma" diyesim geliyordu. Kerpiç evin önünde oturan şalvarlı, çarıklı, surat derisi buruşmuş nineyi dakikalarca vidyoya çekmek istiyordum. Köy meydanını tek başıma dolaştım hep. Ellerimi arkada bağlayıp öyle yürüdüm. Köylülerde çok sevdiğim bir hastalık var ve tanısa da tanımasa da herkes birbirine selam veriyor. Ne zaman birini görsem ya elimi kaldırıyor ya da başımı öne arkaya sallayıp selam veriyordum.

Bir süre sonra bağımlılık yaratan bu selam verme olayı hoşuma gitmeye başladı. Canım sıkılırsa köylüyü test ediyor ve selamı karşı taraftan bekliyordum. Bazı günler kendime sınır belirliyor ve veren taraf değil, alan taraf oluyordum. Yine tek başıma dolaştığım günlerden birinde hayvanları yemleyen Alaattin Amca'yı gördüm. Güneş'ten kıpkırmızı olmuş suratında yoğun bir ter var. İçtiğimiz süt, yediğimiz peynir işte bu alın teri sonucu ortaya çıkıyor. Emekçi köylünün, hayvanlarına ve üretime verdiği değerin ispatıdır bu yoğun ter. Selamun Aleyküm Emmi diyerek yanına yaklaştım. Leş gibi rakı kokuyordu. Sıcağı yiyince alkolün de etkisiyle kızarmış suratı. Emeğin teri falan değilmiş. Alkolik terlemesi bu.

Zor bu işler diyerek saçma bir giriş yaptım. Zor değil, bütün işi makineler yapıyor artık dedi Alaattin Amca. Daha ilk cümlede beni bozmuş olması canımı sıktı ama dert etmedim. Bu işlerin zor olduğuna inanıyordum ve onu da inandırmak istedim. Olsun, yine de zor, insana her zaman ihtiyaç var dedim. Cevap vermedi. Ne halin varsa gör deyip ayrıldım yanından. Bence o da mutlu oldu. Eminim arkamdan ne işi var bu malın burda demiştir. Eğer öyle söylediyse ben hakkımı helal etmiyorum. Dönüş yolunda harabe ve terk edilmiş bir evin önünden geçtim. Camı kırık, mutfak tezgahında çaydanlık ve tabaklar duruyor. Yere dökülmüş bir de şeker paketi var.

Çaydanlığa uzun uzun baktım. Diğer mutfak eşyalarına göre daha normal duruyordu. Hemen uyardım çaydanlığı. Kasılıyorsun, kendin gibi oyna dedim. Daha asimetrik bir şekilde durmasını istiyordum ama uyarılarıma aldırış etmedi. Sanki biri eliyle almış da koymuş gibi. Yine de çektim fotoğrafını. Belki kamera arkasında yer veririm. Bu ev kaderine terk edilmiş. Yabancı geline miras kalmaması için kardeşler evi satmıyormuş. Satarlarsa en çok payı sonradan gelen yabancı gelin alacakmış. Ona kalacağına yıkılsın daha iyi demişler sanırım. Köyde terk edilen her evin neredeyse bir hikayesi var. Hepsi de yıkık dökük ve bazıları da korku filmi sahnelerini andırıyor. Yeteri kadar Dabbe serisi çekildiği için karakterimde herhangi bir değişim yaşamaya üşendim ve Nuri Bilge Ceylan olarak ayrılmaya karar verdim. Bir gün ziyaret etmek isterseniz diye de Çanakkale/Ezine'ye bağlı Balıklı Köyü olarak not düşeyim.

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

* Halkları düşmanlaştıran, emperyalizm. Azerbaycan'a saldıran Ermenistan, saldırtan emperyalizm. Haçlı Seferi, doğudan batıya yapıldı bu kez! Dini ve etnik ayrımları kaşımanın uzmanı, global kıyım mühendisleri tam gaz mesaide. Azerbaycan gibi, Ermenistan da emperyalizmin kıskacında. Azerbaycan'la kardeş olmamız, Ermenistan'a düşman olmamızı gerektirmez; bütün türküler, tüm insanlığa ait. İki ülkenin savaşı, birlikte ve emperyalizme karşı olmalı...

* E bu dünyaya gelirken niye kimse ikaz etmedi "Dikkat, şiddet ve olumsuz ögeler içerir" diye?!

* Çanakkale'deki Zeus Sunağı'nın çevresindeki ağaçlara çaput niyetine maske bağlama geleneği başlamış! Kim, hangi amaç ile başlattı bu hadiseyi ve ne diye benimsendi? Ne yıldırımlar-şimşekler, ne cehennemler-ateşler, ne de keskin kartal gagaları; Eski Yunan, Eski Yunan olalı böyle zulüm görmemiştir, bunun adı olsa olsa 'kültürel navtex' olur!

* Çoğunluk zara aldanır, oysa tavla pulla kazanılır, zar sadece oynatandır...

* Şekil, her çağda şekil vallahi! Karakarga Yayınları'nın masallar serisini elimden bırakamadan okuyorum, Kızılderili Masalları'ndan biri 'Çekirge' adını taşıyor, masala adını veren tip de döneminin şekili: "O gece köyde bir eğlence düzenlenecekmiş, genç kızların pek sevdiği bir züppe olan Çekirge de iyice bir süsleyip püslemiş kendini dans için." Heyemola, geliyor çeşit: "Elinde hindi tüylerinden bir yelpaze; uzun, siyah saçlarına taktığı renkli bir kuğu tüyü, ökçelerinde sürünen tilkikuyrukları, kenarları kakım kürkü işlemeli geyik derisinden ceketi, boncuklarla ve kirpi oklarıyla bezeli çorapları ve çarıklarıyla caka sata sata gelmiş köye." Herif ormanı giyinip gelmiş lan! "Yüzünde parlak kırmızı ve mavi çizgiler varmış. Kuzguni siyah saçları tam ortadan ikiye ayrılıp yağlarla taranmış, örgüler halinde omuzlarına düşüyormuş..." Ah be Çekirge, ne aldandın imaja be oğlum, yetmez gibi bi de kibir... Aman, asidini kaçırmayayım da okuyun ilk fırsatta. Bugün de saymakla bitmez halde bu şekilgiller...

* Çocuğumun doktor olmasını istemiyorum; hasta olmasın, yeter...

"Serseri Aşıklar - 2020"(Kuzguncuk, Neruda Kafe)

* Yakın geçmişimizin karanlık dönemlerinden birinde, fikir suçundan dolayı Gönenli Mehmet Efendi'yi Denizli Hapishanesi'ne atmışlar. İnsaflı hapishane müdürü, Mehmet Efendi'ye hususi bir koğuş teklif etmiş ama kendisi "Hayır hayır, lütfen beni en azılılar arasına koyunuz!" diyerek bu teklifi reddetmiş. Katillerin ve hırsızların şaşkın bakışları arasında ranzasına oturur oturmaz, "Kahrın da hoş, lütfun da hoş" ilahisini söylemeğe başlamış. Ve de kısa müddet sonra o gaddar, acımasız, ürkütücü görünen insanların kalplerini fethetmiş. Koğuş, zaman içinde manevi bir eğitim ocağına dönüşmüş. Her zaman çevre insanı değiştiremiyor demek ki, bazan da insan çevreyi dönüştürüyor işte; insan evladı her gittiği yere kendisini götürüyor...

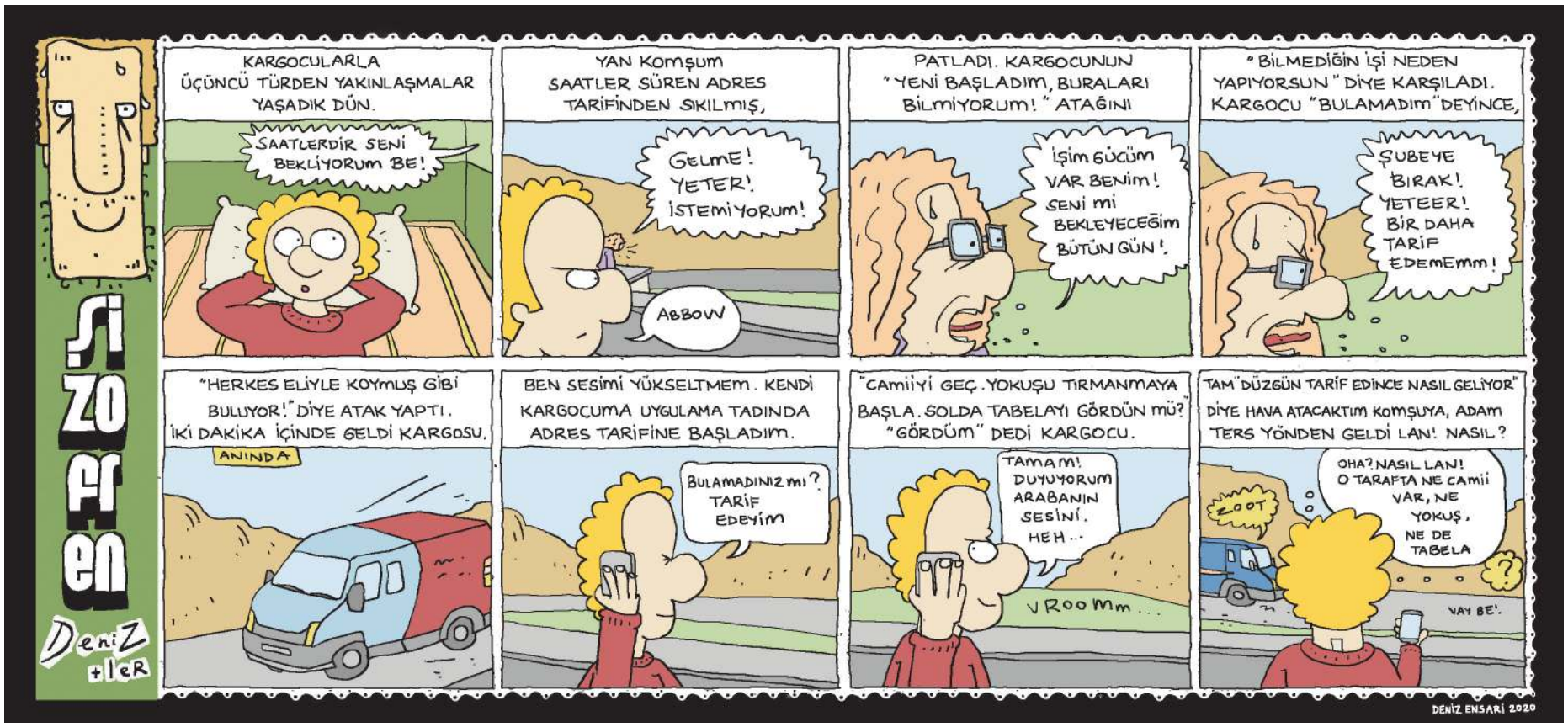
* Harf sayımız sadece yirmi dokuz, hurafe sayımız ise neredeyse sonsuz...

* Canın sıkılıyor çocuk, çok üzgünüm lakin hakikat bu, seni seyrediyorum! Kuzguncuk Bostanı'nda banka oturmuş seni seyrediyorum. Seni seyretmek için gelmedim, gelmişken seyrediyorum. Senden azıcık büyük iki kız voleybol oynuyorlar, bence en az biri ablan, sen on yaşındaki gönül dostum, onlara yakınsın, küçük avaresin sen. Ara sıra umutsuzca onlara katılıyorsun, yalandan bir iki top da sana geliyor, teselli olmuyor bu, sıkıntın daha da artıyor, sessizce çekiliyorsun oyundan. Enerji fazlası içini karakoncolos gibi sıkıyor, ne yapsan da nasıl olsan bilemiyorsun, on yıllık tecrübe bu deli arzular için ne kadar da yetersiz. Elektrik direğini hedefleyip attığın kozalaklar çare olmuyor, oysa isabet ettirdiğin de oldu az evvel. Kayarak koşup vurduğun toprak, kaldırdığın toz, yuvarlanarak ezdiğin çimenler, elma koçanını çöp kutusuna arkanı dönüp bakmadan atmağa çalışman (atamadın), bunların tamamı kifayetsiz. Durup bir zaman çevreye, en çok da yaşıtlarına bakınmak neye fayda? İşte top sekti, sana geldi, şuursuzca vurup havaya dikiyorsun. Muhtemel ablan söylenerek topu yakalıyor, sen başka bir yerdesin o an: Miskince yatan iri, beyaz köpeğin çevresinde dört tur koşuyorsun, yalandan kafasını kaldırıp tekrar yatıyor, kendine uydurup hareketlendiremediğin için tek ayak üzerinde sekerek ondan uzaklaşıyorsun. Birkaç dakika sonra elindeki şeyi havaya atıp atıp tutarken görüyorum seni, galiba terlediğin için üstün değiştirilmiş, bana kalırsa havaya atıp tuttuğun şey de o çıkarttığın terli tişört. Nasıl bir dikkatle havaya atıp tutuyorsun öyle onu, sanki olimpiyatlara yeni kategori eklemişler. Tam dikkatinin en yoğun zamanında bundan da sıkılıyorsun. Şimdi tek ayak kaldırımda, teki yerde, yürüme vakti senin için. Sırtında da havlu mevcut. Geçecek bu sıkıntılar çocuk, bana da olurdu, başkasını seyredince evvela azalır akabinde büsbütün geçer bu darlanmalar...

* Konuk kahve sever, misafir çaycıdır...

GELEN KUTUSU

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 30 EYLÜL 2020 | Sayı: 681

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatlı 420 TL **Yurtdışı: Avrupa** 120 Euro. **Uzakdoğu** 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

ORTAM

En telmaşa adam

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

özet:
İZMİRLİ WATS UP'TAN ORTAM'A SANA SÜPER Bİ TEKLİFİM VAR, ARASANA DİYE SANKİ ORTAM'A HİÇ MADİK ATMAMIŞ GİBİ LAUBALİ ALTYAPILI Bİ MESAJ ATAR

NORMALDE BENİM SENLE İŞİM OLMAZ, BENİ Bİ DAHA NE ARA NE SOR DEYİP SKTİRİ ÇEKECEK Bİ POZİSYONDAYKENE ARSIZLIĞIN VE HAYASIZLIĞIN HUDUTLARINI MERAK EDER, DAYANAMAZ ARAR

DU BAKALIM ALLAHAŞKINA, NE DİYECEK?

VAY VAY VAY! NASI ÖZLEMİŞİM SESİNE GURBAN YAHU. KAPATTIM MORUK İSTANBUL'U, YAŞANACAK YER DEĞİL CEHENNEM. GELDİM BURAYA ABLAMLARIN YAZLIKTA TAKILIYOM KAFA DİNLİYOM

BAŞIMDAN BİSSÜRÜ FİLM GEÇTİ, EVLENDİM, ÇOCUK YAPTIM, BOŞANDIM. NEYSE BUNLARI SOORA ANLATIRIM, ACAYİP MEVZUULAR

BARINAMADIM İSTANBUL'DA, İNSAN İÇİNE ÇIKACAK YÜZÜM KALMADI DEMİYO DA

BURASI, CENNET CENNET! ATLAYIP GELSENE MORUK, SÜPER TATİL YAPTIRICAM SANA. ENİŞTENİN KAYIĞIYLA BALIĞA ÇIKARIZ, HELE Bİ DE MAKYAJLANDIK MI VAR YA YEMİNLE DİREKT ALFA SENTAURİ'DEYİZ

BAL GİBİ DE DİLİ VAR

ACABA DEĞİŞMİŞ MİDİR?

İBİNE NASSI SIKILMIŞSA O KERBELADA ORTAM'I BİLE ÇAĞIRMAYI GÖZE ALMIŞ

Bİ KERE OLSUN SORDU MU SEN NAAPIYON, GEYSU İLE DEVAM MI? UMURU MU SEN NE ALEMDESİN

YALNIZ BURASI MAHRUMİYET BÖLGESİ, TEDARİKLİ GELMENİ TAVSİYE EDERİM, SOORA HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRAMANI İSTEMEM KARDEŞİM, HADİ GÖRİİM SENİ

NE O BİRAYA TALİM?

AHHAAA! DİLİNİN ALTINDAKİ BAKLA ÇIKMIŞTIR ELEMANIN. İZMİRLİYİ AVUCUNA ALMAK İÇİN BU MUAZZAM FIRSATA HEMMEN AYILIR

HALLEDERİZ MORUK DA BEN DE KESAT DURUMDAYIM BİLİYOSUN. SEN BANA PARA TAKVİYESİ YAP BARİ, UÇAKLA GELİİM OTOBÜS SAKAT. HEM COVİD, HEM YOLLAR SIKINTILI. SEN GEÇ PARAYI BEN HEMMEN HAREKETE GEÇİYOM

ACİZ Bİ MÜPTEZELİN BÖYLE KUCAĞA OTURMASI, İNTİKAM VAKTİİ!

TAMMAM ULAN, AMA HEMMEN ATLA GEL, BURANIN EN GÜZEL SEZONUNU KAÇIRMA HAVA SÜPER. BEKLİYOM KARRDEŞİM. YOLLA İBANI

TAMAM ULAN, HAVAALANINDAN DA ALICAM SENİ

NASSI ŞENELDİ, ÖYLE BÜYÜK Kİ BEKLENTİSİ, KAZ GELECEK YERDEN TAVUĞU ESİRGEMEZ TABİİ. HARMANDALLAMASI

UĞURSUZ RÜZGARLAR ESMEĞE BAŞLAMIŞ, KİMSECİKLER KALMAMIŞ SEZON BİTMİŞ, NE EN GÜZEL SEZONUSU YAVUŞAK?

KİMMİŞ BU NİHAT? HİÇ BAHSETMEDİN

LİSEDEN ÇOK KIYAK Bİ ARKAAŞ. GEL BURADA SÜPER KONSANTRE OLURSUN SENARYOYA DİYO, YOL PARASINI BİLE GÖNDERDİ GEYSU

TURŞU KURUYO TURŞUCU

ÇAĞIRANIN İZMİRLİ OLDUĞUNU SÖYLEMEZ TABİİ, SKER GEYSU

KAPAĞI ÇOK SIKI KAPAT

BELEŞ TATİL GEYSU, TATİL YAPAMADIK ZATİ, SÜPER FIRSAT

HEM SEZON SONU, KİMSECİKLER KALMAMIŞ. COVİD İÇİN DE ENDİŞELENME YANİ

İYİ MADEM. ANNEM GELİP KALMAK İSTİYODU ZATEN, AMA SENARYOYA ÇALIŞICAN HA, KONTROL EDİCEM. POLAR DA AL YANINA

AYIBEDİYON BE GÜZELİM. MAKSAT O, TATİL FİLAN DEĞİL VALLAA

VAY VAY VAY, KANSIZ KAREYE BA; SANKİ ŞİKAGO'DAN ŞANGAY'A GİDİYİ

ERKENDEN GELDİM KARDEŞİM BEKLEMESİN DİYE, ATLA, YOLUMUZ UZUN SEREMONİYLE GEÇİRMEYELİM VAKTİ

ÖZLEYEN İNER Bİ SARILIR Dİ Mİ. AMA SABRI KALMAMIŞ

NOOLDUYSA HEP BEKLETEN ELEMAN? TABİİ ORTAM'A DEĞİL HASRETİ

NASSI ÖZLEMİŞİM YAA. SARIL MORUK ÇEKİNME BASICAAM. SENİ ÖYLE Bİ DİYARA GÖTÜRÜYOM Kİ AZ DAHA DAYAN

KÖTÜ KASKI VERMİŞ, GÖZLER RÜZGARDAN SIRSIKLAM, DONUYO

KENDİ MONTU ELDİVENİ TAM TEŞKİLATLI. DEĞİŞMEMİŞ BENCİL İBİNE

BENCİLİN BELİNE SARILMAK DEĞİŞİK DUYGU

NASI GELİRKEN FİLAN Bİ SIKINTI OLMADI Dİ Mİ?

YOK MORUK, KAZASIZ BELASIZ GELDİK İŞTE

KARA HABERİ EN SONA, HASRETİNİN VE BEKLENTİSİNİN MAKSİMUM NOKTASINDA ZEVKİNİ ÇIKARA ÇIKARA VERECEK ORTAM. AZ BEKLEYİN